

РЕШЕНИЕ

№ 7023

гр. София, 07.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9012** по описа за **2020** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по повод касационна жалба с вх. № 28507 от 14.09.2020г. по описа на Административен съд София град /АССГ/ и вх.№ 1038628 от 28.07.2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), подадена от [фирма], чрез процесуален представител юрк. Г. Х. против Решение № 128702 от 22.06.2020г., постановено по НАХД № 20416/2018г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение /НО/, 16-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № К – 15373 от 24.01.2017г., издадено от главен директор на Главна дирекция “Контрол на пазара“ /ГДКП/ при Комисия за защита на потребителите /КЗП/, с което на касатора са наложени административни наказания „имуществена санкция“ в размер на 3 000.00 лева по т. 1, за нарушение на чл.45, ал.1, вр. с чл.29, ал.1, от ЗПК; наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000.00 лева по т. 2, за нарушение на чл.45, ал.1, вр. чл.11, ал.1 от ЗПК и в размер на 3 000.00 лева по т. 3, за нарушение на чл.45, ал.1, вр. с чл.10а, ал.2, от ЗПК.

В касационната жалба се сочи, че решението е незаконосъобразно поради нарушения на материалния и процесуален закон и при липса на задълбочена преценка на събраните по административната преписка доказателства. Твърди, че както в решението на СРС, така и в НП погрешно са описани датата и мястото на

нарушението. Навежда доводи за нарушение на чл.18 от ЗАНН, тъй като административнонаказващия орган (АНО) не е наложил една имуществена санкция за посочените четири нарушения на чл.11, ал.1 по т.8, т.12, т.20 и т.21 от ЗПК. По отношение на нарушението на материалния закон, твърди, че подробни съображения са изложени в първоначалната жалба, подадена до СРС и препраща към тях, поддържайки ги. Моли касационната жалба да бъде уважена. Алтернативно, моли приложение на чл. 28 ЗАНН, поради факта, че твърдените нарушения представляват маловажен случай. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В проведеното съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител.

Ответникът по касация – Комисията за защита на потребителите, редовно призован, не се представлява в съдебно заседание.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба и правилност и законосъобразност на решението на СРС.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна.

Разгледана по същество касационната жалба се явява частично основателна.

Въззивният съд е приел следната фактическата обстановка, а именно: в КЗП е регистрирана жалба от потребител, в която се сочи, че е сключил договор за покупко - продажба и изплащане на мобилен телефон с дружеството на 18.08.2016 г. Потребителят е придобил стоката на същата дата. На 22.08.2016г. е упражнил правото си на отказ от сключения договор в законоустановения срок, като депозирал заявление за това. Към жалбата пред КЗП, потребителят прилага отговор на дружеството, с което отказът не е приет. По повод жалбата, на 21.09.2016г. контролните органи извършват проверка в обект на дружеството, магазин, находящ се в [населено място], [улица], за която съставили Констативен протокол № К – 0228161 от 21.09.2016г. В КЗП е представено писмено становище от [фирма] във връзка с жалбата на потребителя, в което се поддържа становището, че не приема отказа. Представен е и договор за потребителски кредит. Контролните органи заключили, че дружеството, в качеството си на кредитор е нарушило изискванията на чл. 29, ал.1 от ЗПК, както и че договорът за потребителски кредит не съдържа задължителните реквизити по т.8, т.12, т.20 и т.21 по чл.11, ал.1 от ЗПК. В договорът се съдържа и текстът „в случай, че не плати в срок която и да е от дължимите по Договора суми, купувачът дължи на продавача за срока на забавата лихва върху съответната сума в размер на 10% годишна (за всеки ден закъснение), както и разходи, свързани с уведомяването за и със събирането на дължими суми“. При така установеното е издаден Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № К-15373/22.11.2016г., препис от който е връчен на упълномощен представител на дружеството на същата дата. Въз основа на АУАН е издадено и НП при същите факти и изводи относно извършените нарушения.

Приетата от съда фактическа обстановка по делото е установена от свидетелските показания, дадени по делото, като и от събраните писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 НПК, които въззивният съд е

кредитирал изцяло, тъй като същите са непротиворечиви в своята цялост и изясняват приетата фактичката обстановка.

При така установената фактическа обстановка районният съд е направил извода, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита. Същите са съставени, респ. издадени от материално и териториално компетентни лица. Съдът не е установил липса на задължителните реквизити по чл.57 ЗАНН, както и че са спазени сроковете по чл. 34, ал.3 ЗАНН. По безспорен начин, въз основа на събраните и кредитирани доказателства, се установява извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина за осъществяване на нарушенията по ЗПК.

При така констатираното от фактическа и правна страна, въззивният съд е потвърдил наказателното постановление, при изложени подробни мотиви по всяка една от нарушените разпоредби на ЗПК.

СРС се е произнесъл при правилно установена фактическа обстановка, която се подкрепя от събраните по делото доказателства. Извършена е проверка относно допустимостта на въззивната жалба, както и относно валидността и законосъобразността на НП, респ. АУАН. Касационната инстанция споделя изводите на СРС, че с установените липси на данни по чл.11, ал.1, т.7,8,12,20,21 и 22 от ЗПК, се осъществява от обективна страна състава на визираното и подробно описано в него и НП нарушение на няколко хипотези на чл.11, ал.1 от ЗПК. Споделя изводите по отношение нарушението на разпоредбата на чл.10а, ал.2 от ЗПК. Спазени са посочените в чл.34 срокове - за издаване на НП по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН и по чл. 34, ал.1 за издаване на АУАН. Настоящият състав не споделя изводите на въззивния съд по отношение на нарушението на чл. 29, ал.1 от ЗПК и излага следните мотиви за това.

По отношение на нарушението констатирано в т.1 от НП, настоящият състав на съда не приема, че същото е безспорно доказано. В чл. 29, ал.1 от ЗПК е разписано, че потребителят има право, без да дължи обезщетение или неустойка и без да посочва причина, да се откаже от сключения договор за потребителски кредит в срок 14 дни, считано от: 1. датата на сключване на договора за кредит, или 2. датата, на която потребителят получи условията на договора и информацията по чл. 11 и чл. 12, в случаите, когато тази дата е след датата по т.1. С оглед установените по конкретния казус факти и обстоятелства, отнесени към цитираните разпоредби, настоящата съдебна инстанция прави следните изводи. Видно от жалбата, подадена до КЗП, потребителят е поискал да се откаже от договора за изплащане (по същността си договор за потребителски кредит) на основание чл.29 ЗПК, както и да се откаже от устройството, в случая да върне така получения въз основа на потребителския кредит мобилен телефон. Една от хипотезите, в които потребителите могат да върнат на търговеца закупена стока, е при наличие на дефект, проявил се в рамките на законовия гаранционен срок (до две години от датата на покупката) или в периода на валидност на търговската гаранция, съгласно условията в нея. В случая тази хипотеза е неприложима. Връщане на стока с аргумент, че не попада на потребителя, не е правилен размер или подходящ цвят и пр. не е предвидено в закона, освен в случаите, когато сделката е сключена от разстояние или извън търговски обект /чл.43 и сл. от Закона за защита на потребителите/. В тази хипотеза потребителят има право да претендира за разваляне на договора в рамките на 14 дни след доставката и връщане на парите. Законодателят предвижда тази опция с презумпцията, че потребителят не е

имал възможност да се запознае с реалните характеристики на стоките само по техни снимка или описание. Правото за връщане на стока, закупена от разстояние или извън търговски обект, обаче, е различно от правото за предявяване на рекламация във връзка с установен дефект, независимо от това дали стоката е придобита от традиционен магазин или от електронен такъв. Връщането на закупена от традиционен магазин стока без дефект или след изтичане на 14-дневния срок при сделките от разстояние и извън търговски обект е въпрос единствено на добра търговска практика от страна на конкретния икономически оператор и не е нормативно уредено. В конкретния случай, в съответствие с тези законови разпоредби, в чл. 10. Права и задължения на купувача, чл.10.1.2 от договора за продажба на изплащане, конкретния потребител е уведомен за своето право да развали договора. Както се вижда от конкретните факти и обстоятелства по делото, сключеният договор не попада в хипотезата на сделка сключена от разстояние или извън търговски обект. Видно от Уведомлението до потребителя /л.25 от дело 6546/17 на СРС, приложено по настоящото/ „А1 България“ реално не е отказал прекратяване на договора за потребителски кредит. Съобразно изискванията на чл.29, ал.2. Правото на отказ от сключения договор за потребителски кредит се смята за упражнено при условие, че потребителят изпрати уведомление до кредитора преди изтичане на крайния срок по ал. 1. В конкретния случай, потребителят е подал заявление за отказ от устройство-мобилен апарат на основание чл.29 ЗПК, което не е съставомерно, тъй като в приложното поле на разпоредбата не са стоки, а потребителски кредити.

Съдът намира за неоснователен основния довод в касационната жалба, че е нарушен чл.18 ЗАНН при установяването и определянето на наказанието, което рефлектирало върху правото на защита на лицето. Видно от съдържанието на АУАН и НП административнонаказателната отговорност на касатора по т.2 е ангажирана, като му е наложено едно наказание за множество нарушения, извършено с едно деяние - сключването на договор за продажба на изплащане №[ЕИК]/18.08.2016г. за закупуване на апарат iPhone 6S G., в който липсвали данни за четири обстоятелства по чл.11, ал.1, т.8, т.12, т.20 и т.21. Разпоредбата на чл.18 ЗАНН предвижда, че когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях. В този смисъл са правилни мотивите на СРС, че отговорността за нарушението възниква при нарушаване на всяко едно от изброените в чл.11, ал.1 ЗПК изисквания. Не е налице хипотезата на чл. 3 от ЗАНН за последвал по-благоприятен закон, а АНО само е упражнил оперативната си самостоятелност при преценка дали да накаже лицето поотделно за всички пропуснати реквизити в договора/което в никой случай не е в интерес на лицето/.

По отношение на нарушението констатирано в т.3 от НП, съдът приема, че същото е безспорно доказано. В чл. 10а, ал.2 от ЗПК е разписано, че кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Тази норма е императивна и не допуска отклонение от предвиденото в същата правило за поведение. В противоречие със същата, в текста на сключения в конкретния случай потребител касаторът е включил клауза, уреждаща задължение на купувача, при възникване на предсрочна изискуемост на кредита, за заплащане на направените за събирането на вземането такси, във вид на разходи, свързани с уведомяването и със събирането на дължимите суми. Същите разноси, както правилно е установил и административнонаказващият орган, са такива,

свързани с управлението на кредита и тяхната недължимост от страна на длъжника следва от закона.

Не е налице основание за приложение на чл.28 ЗАНН, тъй като случая не разкрива по - ниска обществена опасност в сравнение с всички останали нарушения от същия вид. По изложените съображения касационната инстанция намира, че обжалваното решение е неправилно и следва да бъде отменено като вместо него бъде постановено друго, с което процесното НП да бъде потвърдено в частта относно извършеното нарушение по пункт 2 и пункт 3, като се отмени в частта относно извършеното нарушение по пункт 1.

С оглед частичното уважаване на касационната жалба на „А1 България следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер на основание чл. 63, ал.5 от ЗАНН вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100 лв.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 128702 от 22.06.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-и състав по НАХД № 20416/2018г. в частта, с която е потвърдена т. 1 от Наказателно постановление № К – 15373 от 24.01.2017 г., издадено от главния директор на Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наложеното административно наказание по т. 1 с наказателно постановление № К – 15373 от 24.01.2017 г., издадено от издадено от Главен директор на Главна дирекция “Контрол на пазара“ при Комисия за защита на потребителите /КЗП/, с което на [фирма], е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3 000.00 лева за нарушение на чл.45, ал.1, вр. с чл.29, ал.1, от ЗПК.

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 128702 от 22.06.2020 г. на СРС, НО, 16 – ти състав в останалата му част.

ОСЪЖДА Комисията за защита на потребителите да заплати на „А1 България“, ЕИК[ЕИК] юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1

2.